

8. Nybble, Dillnäs sn, Daga hd.

Pl. 16. Pl. 4: B. 717.

Litteratur: B. 717; L. 926; VHAA månadsbl. V, 1884, s. 32, etsning efter S. Boije af Gennäs.

Runstenens plats anges i L. 926 vara Nybble tomt, nu står den rest utanför den-
samma. I VHAA:s top. ark. upplyser en skrivelse från A. V. Stjernstedt 1857, att run-
stenen under 1820-talet, då Nybble brukades av bönder, blivit inlagd i en kalkmur till
en källarsval under en spannmålsbod i byn.

Inskriften börjar utan skiljetecken och efter **raknprupr** finnes heller intet sådant, om icke en grop mitt i
slingan kan fattas som ett skadat sådant. På 32 **t i at** är högra bistaven svag och sammanflyter med staven.
38 **f i fapur** är skadat på mitten men nedre staven och översta delarna av stav och bistavar äro i behåll.
I **si[n]** saknas övre staven av **si** och **n** är alldeles borta. I **buna** har **n** genom avflagning även fått h. övre
bistaven av **h**. Namnet gen. **auluafar** är även enligt Boije fullt klart, och då övre bistaven till **f** upptill myn-
nar in i linien, kan den icke vara en långsträckt prick till **g**, varpå man kunde tänka, då den icke nedtill går
alldeles in till staven. I **biarnar** saknas övre staven av 66 **a**; Boije läser även dess **n** som **a**. I **kup** har **k**
en långsträckt fördjupning gående från övre slinglinjen, vilken ock Boije anmärkt men icke fattar såsom huggen.

Inskriften är följande:

kyla : auk : raknprupr par : raistu : stain : at : uraip : fapur : si[n] buna auluafar : brupur :
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60
biarnar : kup · hialbi : selu · ans
65 70 75 80 85

I **buna** 'make' har **t** utelämnats efter **n**. Gen. **auluafar** hör till ett kvinnonamn ***auluaf**. Ett med samma
senare led bildat sådant är måhända nom. sg. **huruaf** B. 655, L. 784, D. I, 286 Hjalteberga Uppl., troligen
även kvinnonamnet nom. sg. **frukafr** D. I, 284 Forsby (B. 659 **fruka** × **kr**, L. 782 **Frukakr**), vari **k** då vore
ett stupat **u**. Båda runstenarna finnas i Simtuna sn och härröra uppenbarligen från samma ristare. Måhända
äro **huruaf** och **frukafr** systrar. Den för de tre namnen gemensamma senare leden är ej annars känd som
namnbildande. Då den uppvisar ändelsen **-r** i nom. sing. hör den till fem. io-stammar och bör hava lytt **-væfr**,
vilket måste vara en avledning av verbet 'väva' och betyda 'väverska', en mycket närliggande benämning för en
kvinna. Till denna benämning passar förleden **hur-**, som bör vara fsv. **hør** 'lin', fvn. **hørr**, varemot förlederna
fru- och **aul-** äro **Frø-** och **Al-**, det senare med v-omljud.

Översättning: Gylla och Ragntrud, de reste stenen efter Vred, sin fader, make till
Olväv, broder till Björn. Gud hjälpe hans själ!

9. Lifsinge, Dillnäs sn, Daga hd.

Pl. 16.

Litteratur: D8vo 82.

Runstenen upptäcktes 1857 av frih. A. V. Stjernstedt vid uppodling av den s. k.
Herrmanshagen mellan Nybble och Lifsinge, som lät vända dess stycken, varigenom rist-
ningen kom i dagen. Genom min försorg restes stenen på kant 1899 och stöddes med
stenar bakom. En gångväg mellan Nybble och Lifsinge leder över höjden nära stenen.

På höjden finnas flera forngravar och den delen av höjden, där dessa ligga, hör till Lifsinge, under det den plats, där stenen länge låg och nu är rest, såväl som den, där den hittades, hör till Nybble. Då enligt uppgift på stället hela Herrmanshagen fordom hört till Lifsinge, sluter Boije, att gravfältet är Lifsinge gravfält och att även runstenen hört dit, fast det är ett stycke mellan stenen och de nu bevarade gravarna.

Stenen är splittrad i 7 stycken, av vilka 4 hava inskrift. Stenens forna höjd är 2,05 m, bredden vid foten 1,48 m, i toppen över slingkanten 1,23 m, tjockleken c. 40 cm. Slingans bredd är 10 cm, runorna äro skarpt huggna och något smala.

Inskriften börjar med ett ej förut uppmärksammat *. Efter **ulf** äro punkterna i kolon snett ställda längs bistaven i **f**. Ordet 'sin' är ristat **sint**.

Inskriften är följande:

Slingan: * **barkuiþr** * **auk** * **þu** : **helka** * **raistu** * **stain** * **þansi** : **at** · **ulf** : **sun** · **sint** · **han** * Utom slingan nedanför korset: **entapis** + **mip** : **ikuari** + Mellan korsets armar: **kup** + || **hialbi** + || **salu** || **ulfs**

Översättning: Bergvid, han och Helga, reste denna sten efter Ulf, sin son. Han avled med Ingvar. Gud hjälpe Ulvs själ!

10. Frustuna kyrka, Daga hd.

Pl. 17. Pl. 4: B. 715.

Litteratur: B. 715; L. 923.

I B. 715 är runstenen avtecknad liggande framför sakristiedörren, som också är avbildad, och låg där ännu 1883 vid S. Boijes besök, som av prosten Agrell fick löfte om dess uttagning och uppsättande. Omkring 1885 togs den upp och ställdes först t. h. om uppgången till predikstolen, men 1897, då kyrkan restaurerades, flyttades den ut på kyrkogården och ställdes mot sakristians västra vägg.

Ämnet är rödaktig granit. Höjden är 1,95 m, största bredden 75 cm nedom mitten över ormens stjärt, bredden vid foten är 41 cm, i toppen 32 cm, slingans bredd är 6—7 cm. Ristningen är väl bibehållen.

Namnet **suiunkr** är fullt tydligt, i **s** är övre staven förlängd till nedre slinglinjen, dock är förlängningen grundare än den övriga runan. I **letu** är pricken på **e** ej fullt säker. I **sin** är **s** ¹. I **gub** är i **g** en pricklik fördjupning, som torde vara huggen.

Inskriften är följande:

inkimar · **auk** · **inkimuntr** · **auk** · **suiunkr** · **þair** · **letu** · **raisa** · **stain** · **at** · **iarl** · **faþur** : **sin** : **kupan** : **gub** : **halbi** · **ant** **hans** ·

Något fsv. namn, som motsvarar **suiunkr**, finnes icke, men i ortnamn ingå fsv. *Swæe*, *Swie(r)*, varav det skulle kunna vara en avledning. Det synes dock sannolikare, att **n** utelämnats mellan **i** och **u** och att namnet är det icke ovanliga fsv. *Swēnung*, som förekommer i **suainunkr** Sö. 7 Öja, jfr ack. **suinuk** L. 1366, T. 20 Slädene, Vg. (B. 988 **suin** · **uk**).

Översättning: Ingemar och Ingemund och Svenung, de läto resa stenen efter Jarl, sin fader god. Gud hjälpe hans ande!

Inskriften är kanske av Torer, se § 17.